

השופט קבע: שימרת אור כתבה את השיר!

לא חוברו על ידי הנתבעת 2 בעצמה, אך עלה בראשי היראה, שמה הנתבעים אמרו לעצמם: אם נספר לשופט את האמת בלבד, אולי האמת לא תיראה לו. כדי להגיע לאמת הוסיפו הנתבעים קצת שקר בעניין האופן שבו הגיעו אל השם הללויה.

בסיום פסקהדין קבע השופט: "בסך הכל, לא שוכנעתי דיי שהשיר חובר על ידי התובעת ולא על ידי הנתבעת 2. אני גם נוטה לחשוב שהשיר אכן חובר על ידי הנתבעת 2. לפי עדות התובעת השיר עוסק בהלל לקדוש-ברוך הוא. אי אפשר להבין כיצד נדחקות לשם לפתע המילים הללו שכוונתה לאם הבנים. מה עניין אם הבנים לשיר אי אפשר להבין. התביעה נדחתה, והתובעת תשלם לנתבעים 7500 שקל הוצאות המישפט, כולל ריבית והצמדה."

"בצהרי יום שידור תחרות האירוויזיון באתי לביתו של קובי יחד עם אחותי. קובי לא היה אז בבית אבל אשתו קיבלה אותנו. סיפרתי לה את הסיפור ואמרתי לה שלקחו את התינוק שלי. מכיוון שלא קיבלתי ממנה כל תשובה מהותית, החלטתי להגיש נגד קובי ונגד שמרית אור תביעה על השיר שאני כתבתי."

נאשמה

במירמה

ב חקירתה נשאלה דליה עלידי עורכת-הדין של הנתבעים, איזה מיש"קל רצתה לתת לשיר, למעיל או מילרע, ותשובתה היתה: "אני יודעת."

לשאלה כיצד היא מגדירה את השם הללויה, ענתה: "זה שיר שמחווה דיעה, שיר הודיה לאלוהים על כך שהעולם נפלא."

שאלה: בתצהיר כתבת פעמיים, הללויה על מה שהיה יח. מה זה יח?

תשובה: יח, הכוונה לאלוהים.

שאלה: מה זה "הללויה על הכל?"

תשובה: "הכוונה לאשת חיל מי מצא, התכוונתי לאמא שלי."

כאשר נחקרה שמרית אור באשר לכוונת המילה יח, ענתה:

"לא התכוונתי כלל למילה אלוהים, היתה חסרה הברה במנגינה, לכן חזרתי על ההברה האחרונה של המילים, ומה שהיה יח."

עורכת-הדין של הנתבעים הטיחה בפניה

לא

של דליה קובלסקי שאלה, אשר עירערה לרגע את שיווי המשקל:

"האם נחקרת כבר פעם בעוון מירמה?" דליה הודתה שהיא נחקרה פעם במיש"קל רה בעוון מירמה, כאשר העלילה על הי תופרת שלה שזיפיה צ'ק שלה, על פרשה זו כתב השופט בפסק-דינו: "...תקרית מבוטלת בערכה, אבל בכל זאת עשויה להשליך משו על אישיות התובע... יותר משמעניינת אותי הפרשה, מעניין אותי הסיפור אשר יצא מפי התובעת. סיפור על מחשבות שהתפוצצו במוחה, שלא היתה בטוחה אם הצ'ק הוא אכן שלה. סיפור על התייעצות עם חברותיה, כשהן מייעצות לה מה לעשות. בקיצור — הרבה חוסר ביטחון."

דליה קובלסקי הסכימה להיחקר במכונת-

הרווחים שהרוויחו בנין זכיית השיר בי תחרות האירוויזיון, לחייבם לשלם לה מחי ציית מרווחים אלה.

הללויה

ובראו

ב עדותה בבית-המשפט השבוע, גוללה דליה, אשה נמוכת קומה ואם לשלושה ילדים, את סיפורה: "אני עקרת-בית שתחביבה כתיבת שירים. פעם אחת אורתי אומץ ושלחתי שירים למלחין אלברט פיאמנטה. ראיתי שאין תגובה וי-הפסקתי. בסוף 1977 ישבתי בחנות כשר הודיעו ברדיו על תחרות לכתיבת שירים לתחרות האירוויזיון. קיבלתי השראה, ואחרי התייעצות עם גיסתי שושנה, החלטתי

ה תובעת (דליה קובלסקי) אינה מוערכת על-ידי כמי שבאה לי רמות בודון, אך היא הייבת להיות מרמה בודון, אם לא שלחה לנתבע 1 (קובי אושרת) בשעתה, שום פיזמון הנושא את השם הללויה. כתב בפסק-דינו השבוע השופט בנימין כהן.

"התובעת היא עקרת-בית מתוסכלת או משוררת מתוסכלת. מפעם לפעם היא כותבת שירים (פיזמונים). מתקבל על הדעת, שערכם האובייקטיבי אינו קיים, אולם בליבה בוערת ההכרה ששיריה הינם בעלי-ערך, ואין ציבור שייחגה מהם.

"יש אנשים, אשר פסטיבל-הזמר — קליומור האירוויזיון — הוא שיא מאוויי-הם. התובעת, אחרי שחששה כמה שחששה והתלבטה, אורה לדעתי אומץ הפעם ו-

הללויה

תובעת קובלסקי, "אני אפס מאופס!"

נו על שני נושאים מתאימים לשירים. האחד נשא את השם הללויה, והשני בראו.

דליה נשאלה על ידי עורכת-הדין מאיה ורשבסקי, שייצגה את הנתבעים, אם ידעה שהזמר צביקה פיק הלחין שיר הנושא את השם בראו, שלח אותו ל-פסטיבל והשיר לא התקבל? על כך ענה תה דליה: "כן, אני יודעת". בנקודה זו לא התאפק ושיא בית-המשפט המחוזי בתל-אביב בנימין כהן העיר בצחוק: "אוי ואבוי, שרק המישפט על השיר בראו לא יגיע אלי!"

דליה המשיכה בעדותה: "את השיר הללויה כתבתי לאטל-אט. השיר בראו נשאר רק כרעיון. חיפשתי מלחין מתאי, עד שיום אחד ראיתי תוכנית טלוויזיה הנקראת, ראש כרוב, שקובי אושרת היה מנהלה המוסיקאלי. סיגננו המיש"פחתי, מצא-הן בעיני, והחלטתי לשלוח לו, כחמישה חודשים לפני הפסטיבל של שנת 1978, את שני השירים, הללויה ו-בראו.

"שמתי אותם במעטפה ושלחתי אליו את ההעתק היחיד, כשבידי נשארה טיור טח הנוסח האחרון. חיכיתי שלושה שבועות ולא זכיתי לתשובה. כשהגיע מועד שיזור הפסטיבל של שנת 78, נוכחתי לדעת שהשיר אינו ברשימת השירים, ושכחתי ממנו.

"בשנת 1979 בפסטיבל הבא, הופיע לפתע השיר ברשימת השירים. נדהמתי לראות ולשמעו בטלוויזיה את השיר ש-אותו שלחתי לקובי שנה קודם לכן. אחרי תי ואני ניסינו להתקשר לקובי הביתה, אבל חודשים רבים לא מצאנו אותו בי-בית.

שלחה לנתבע 1 איזה שיר, כנראה את השיר הנושא את השם הללויה. הנתבע, כדרך מלחינים בעלי-מוניטין, כאשר לא מצא בשיר חפץ — פשוט זרק אותו לסל הניירות מבלי לדקדק בנימוסים, אשר אולי היו מניעים אותו לענות, אפילו בי-סטנסיל.

"שנתיים חלפו, והנה השיר הללויה זוכה בפסטיבל ובאירוויזיון. ייתכן שהנתבע 1 אפילו לא זכר את המיתב — כלומר את השיר ההוא — ואף לא את כותרתו. לעומת זאת יכול להיות שזכר את המילה הללויה..."

"יכול להיות שלא הנתבעת 2 (שמרית אור) העלתה את השם הללויה בראשה, אלא הנתבע 1, המלחין, הכניס אותו לי-ראשה... בין כך ובין כך, אני רחוק מלהיות משוכנע דיי שעל התובעת לזכות, אפילו זכר הנתבע 1 את השם מתוך השיר שקיבל, ואפילו הציע לנתבעת 2 מילים אשר מתבקשות מן השם הללויה. השם לבדו עדיין איננו שיר, קל ותומר שם כהללויה, אשר מנבכי זכרוני קראתיו בי-ספר התנ"ך."

זהו רק חלק מפסק-הדין שנתן השופט השופט בנימין כהן, במישפט סנסציוני, שבו נתבעו המלחין קובי אושרת, מחבר הלחן של השיר שזכה בתחרות האירוויזיון יון בשנת 1979, והתמלילנית שמרית אור, שחיברה את מילותיו, התובעת, דליה קובלסקי, טענה, כי היא זו אשר חיברה את מילות השיר. בכתב-התביעה שהוגש לבית-המשפט באמצעות עורכי-הדין צבי לידסקי ואלינור דורון, תבעה דליה קובל-סקי זכות יוצרים על השיר, ותבעה לחייב את הנתבעים, להגיש לה חשבונות על כל

נתבעת אור

"אניש תביעת-נידוקין!"

נגיב

אין ספק שנושא בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בנימין כהן, למד פרק בחילי-כות הזמר הישראלי. "מה שיפת במיקר-צו של, העיר השופט בחיך, "הוא שי רגע אחד אני עוסק ברצה, רגע שני בי מערבל חשמלי ורגע שלאחריו בענייני שירים."

כשנשאלה שמרית אור לתגובה, אחרי פסק-הדין שבו יצאה מנצחת, אמרה:

"הרגשתי היא שהמישפט היה מיותר, אף פעם לא הייתי בבית-המשפט. הייתי צריכה להוכיח דבר שהוא מובן מאליו. אני שוקלת הגשת תביעה על נזקים, עוגי-מת נפש, הטרדה, בילבול מוח והוצאות."

כשנשאלה דליה קובלסקי על עצמה ענה תה: "אני שום דבר, אני אפס מאופס." נירה גל